

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Orientering om ændring af administrativ praksis i visse sager om afledt opholdsret til tredjelandsforældre til mindreårige danske statsborgere

1. Indledning

Den 5. maj 2022 afsagde EU-Domstolen dom i de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP.

Dommen vedrører de situationer, hvor der efter EU-Domstolens retspraksis i henhold til artikel 20 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) om unionsborgerskabet undtagelsesvist skal meddeles opholdsret til en tredjelandsstatsborger efter EU-retten, hvis der mellem unionsborgeren og tredjelandsstatsborgeren består et afhængighedsforhold af en sådan karakter, at unionsborgeren i tilfælde af, at tredjelandsstatsborgeren nægtes ret til ophold, vil være nødsaget til at forlade Unionens område sammen med tredjelandsstatsborgeren.

Udlændinge- og Integrationsudvalget blev orienteret om dommen den 19. august 2022. Der henvises til UUI, alm. del 2021-22, bilag 130. Det fremgår bl.a. af orienteringen, at Udlændinge- og Integrationsministeriet havde anmodet Udlændingestyrelsen om at indstille behandlingen af sager, hvor dommen kunne have betydning, og at ministeriet under inddragelse af Justitsministeriet ville foretage en nærmere juridisk vurdering af dommen og dens betydning for såvel fremtidige som allerede afgjorte sager. Dette arbejde er nu afsluttet, og udvalget orienteres derfor på ny.

2. EU-Domstolens dom i de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP

EU-Domstolens dom af 5. maj 2022 i de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP, er en af flere domme fra EU-Domstolen, som vedrører den særlige situation, hvor en tredjelandsstatsborger undtagelsesvist kan aflede en opholdsret fra en unionsborger i medfør af TEUF artikel 20 om unionsborgerskabet i en situation, hvor unionsborgeren ikke har udøvet retten til fri bevægelighed og opholder sig i sin egen medlemsstat.

14. oktober 2022

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Integration
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2022 -11536
Akt-id 2067742

Ifølge EU-Domstolens retspraksis¹ er opholdsretten bl.a. betinget af, at der består et afhængighedsforhold mellem unionsborgeren og tredjelandstatsborgeren, som har en sådan karakter, at unionsborgeren reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område som helhed, hvis tredjelandstatsborgeren nægtes opholdsret i unionsborgerens medlemsstat. Hovedparten af de afsagte domme vedrører situationer, hvor en tredjelandstatsforælder påberåber sig en afledt opholdsret på grundlag af et mindreårigt unionsborgerbarn.

Det følger af EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sag C-133/15, Chavez-Vilchez, at vurderingen af, om der foreligger et sådant afhængighedsforhold mellem barnet og tredjelandstatsforælderen, skal tage udgangspunkt i barnets tarv. I vurderingen indgår bl.a. graden af barnets følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandstatsborger, og den risiko, som en adskillelse fra den forælder, der er tredjelandstatsborger, vil indebære for barnets ligevægt. Den omstændighed, at den forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, herunder den fulde forsørgelse af barnet, er et relevant forhold, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at konstatere, at der ikke består et kvalificeret afhængighedsforhold mellem tredjelandstatsforælderen og unionsborgerbarnet.

De to spanske sager, der ligger til grund for EU-Domstolens dom i de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP, vedrører afslag på familiesammenføring til tredjelandstatsborgere. De præjudicielle spørgsmål angår den spanske ægteskabslovgivnings forenelighed med EU-Domstolens praksis i henhold til TEUF artikel 20. Ifølge den spanske ægteskabslovgivning er det en betingelse for familiesammenføring, at ægtefællerne bor sammen, og at den spanske statsborger har tilstrækkelige midler til at forsørge det tredjelandstatsfamiliemedlem, der ansøger om familiesammenføring.

EU-Domstolen fastslår i dommen, at TEUF artikel 20 ikke tillader medlemsstaterne at meddele afslag på familiesammenføring alene med henvisning til, at unionsborgeren ikke råder over tilstrækkelige midler til sig selv og det pågældende familiemedlem, således at opholdet ikke bliver en byrde for det nationale sociale system, uden at der forud herfor er foretaget en egentlig vurdering af, om der består et afhængighedsforhold af en sådan karakter, at unionsborgeren vil være nødsaget til at forlade Unionens område, hvis tredjelandstatsborgeren meddeles afslag på opholdstilladelse. Domstolen udtaler endvidere, at nationale regler, der bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, ikke i sig selv kan godtgøre, at der mellem ægtefællerne er et afhængighedsforhold, der kan begrunde en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20, idet en sådan retlig forpligtelse aldrig kan pålægge en unionsborger at forlade Unionens område.

---

¹ Se bl.a. EU-Domstolens dom af 8. marts 2011 i sag C-34/09, Zambrano, dom af 15. november 2011, sag C-256/11, Dereci m.fl., dom af 6. december 2012 i de forenede sager C-356/11, og C-357/11, O. og S., og dom af 10. maj 2017, sag C-133/15, Chavez-Vilchez m.fl.

Selvom de forelagte spørgsmål således vedrørte den spanske ægteskabslovgivning og ikke betingelsen om et kvalificeret afhængighedsforhold mellem det spanske barn og tredjelandforælderen, fandt EU-Domstolen som led i samarbejdsproceduren mellem EU-Domstolen og de nationale domstole, jf. TEUF artikel 267 – med henblik på at give den nationale ret et brugbart svar – anledning til også at tage stilling til betydningen af, at ægtefællerne i begge familier har et mindreårigt spansk fællesbarn.

3.1. Sag 451/19, XU

Sag C-451/19, XU, vedrører en mindreårig venezuelansk statsborger, XU, der ansøger om ret til ophold som familiemedlem til sin spanske stedfar i Spanien. XU's venezuelanske mor har ret til ophold i Spanien på baggrund af sit ægteskab med den spanske statsborger, og parret har et mindreårigt fællesbarn med spansk statsborgerskab. XU får afslag på sin ansøgning med henvisning til, at den spanske stedfar ikke råder over tilstrækkelige midler til at forsørge ham.

EU-Domstolen bemærker, at eftersom XU's mor også er mor til en mindreårig unionsborger (dvs. XU og unionsborgerbarnet er halvsøskende), som aldrig har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal det i henhold til TEUF artikel 20 undersøges, om XU's tvungne udrejse på det tidspunkt, hvor ansøgningen om opholdstilladelse til ham blev afslået, reelt kunne pålægge hans mor at forlade Unionens område som helhed på grund af det afhængighedsforhold, der bestod mellem dem, og, i bekræftende fald, om XU's mors udrejse ligeledes reelt tvang hendes mindreårige barn, der er unionsborger, til at forlade Unionens område som helhed på grund af det afhængighedsforhold, der bestod mellem unionsborgerbarnet og moren.

EU-Domstolen udtaler i dommen, at der består et afhængighedsforhold, som i medfør af TEUF artikel 20 kan begrunde tildeling af en afledt opholdsret til et mindreårigt tredjelandsbarn af tredjelandægtefællen til en unionsborger, når der i ægteskabet mellem unionsborgeren og dennes tredjelandægtefælle er født et barn, der er unionsborger, som aldrig har udøvet sin ret til fri bevægelighed, hvis unionsborgerbarnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område som helhed, og hvis det mindreårige tredjelandsbarn bliver tvunget til at forlade den pågældende medlemsstats område.

Det er således konsekvenserne for unionsborgerbarnet, der er det bærende i den afledte opholdsret efter TEUF artikel 20, og den afledte opholdsret til den mindreårige tredjelandstatsborger er begrundet i, at hvis der mellem begge børn og tredjelandforælderen består et afhængighedsforhold, kan et afslag på opholdsret til den mindreårige tredjelandstatsborger føre til, at også den mindreårige unionsborger bliver tvunget til at udrejse.

Udlændingestyrelsen har i relation hertil oplyst, at EU-Domstolens dom ikke giver anledning til overvejelser i forhold til administrativ praksis. Sagen vil derfor ikke blive behandlet yderligere her.

3.2. Sag C-532/19, QP

Sag C-532/19, QP, vedrører en peruviansk statsborger, QP, der ansøger om familiesammenføring med sin spanske ægtefælle i Spanien. Parret har et mindreårigt fællesbarn med spansk statsborgerskab. De spanske myndigheder meddeler QP afslag under henvisning til, at den spanske ægtefælle ikke råder over tilstrækkelige midler til at forsørge QP, og at QP tidligere har gjort sig skyldig i en række færdselsforseelser.

I sagen udtaler EU-Domstolen indledningsvist, at voksne principielt er i stand til at føre en tilværelse uafhængigt af sine familiemedlemmer, og at et afhængighedsforhold mellem to voksne, der kan danne grundlag for en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20, kun er til stede i de særlige tilfælde, hvor afhængighedsforholdet er af en sådan karakter, at unionsborgeren ikke på nogen måde vil kunne være adskilt fra tredjelandsfamiliemedlemmet.

Domstolen bemærker herefter, at der – henset til, at tredjelandsægtefællen og den spanske ægtefælle i sagen har et fælles barn, der ligeledes er spansk statsborger – bør foretages en vurdering af, om der mellem tredjelandsægtefællen og unionsborgerbarnet består et sådant afhængighedsforhold, at det kan begrunde en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20.

EU-Domstolen har ikke tidligere taget stilling til betydningen af TEUF artikel 20 i familiesituationer, hvor unionsborgerbarnet bor sammen med begge sine forældre, og hvor forældrene deltager på lige fod i barnets daglige liv. EU-Domstolen udtaler følgende i præmis 68 – 69:

68. Den omstændighed, at den forælder, der er tredjelandsstatsborger, bor sammen med det mindreårige barn, der er unionsborger, er således et af de relevante forhold, som skal tages i betragtning med henblik på at bedømme, om der består et afhængighedsforhold mellem dem, uden at det imidlertid udgør en nødvendig betingelse herfor (dom af 8.5.2018, K.A. m.fl. (Familiesammenføring i Belgien), C-82/16, EU:C:2018:308, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).

69. [...]når en mindreårig unionsborger har fast bopæl med begge sine forældre, og begge barnets forældre derfor i det daglige er fælles om at tage sig af barnet og om at varetage den retlige, følelsesmæssige og økonomiske forsørgelse af dette barn, [kan det] desuden formodes – hvilken formodning dog kan afkræftes – at der består et afhængighedsforhold mellem denne mindreårige unionsborger og vedkommendes forælder, der er tredjelandsstatsborger, uafhængigt af den omstændighed, at den anden forælder, således som det er blevet fremhævet i denne doms præmis 59, som statsborger i den medlemsstat, på hvis område denne familie er bosiddende, har en ubetinget ret til at forblive på denne medlemsstats område.”

EU-Domstolen opstiller i dommens præmis 69 som noget nyt en afkræftelig formodningsregel, der indebærer, at der – når et mindreårigt unionsborgerbarn har

fast bopæl med begge sine forældre, og begge barnets forældre i det daglige er fælles om at tage sig af barnet og om at varetage den retlige, følelsesmæssige og økonomiske forsørgelse af dette barn – er *en formodning* for, at der er et afhængighedsforhold mellem barnet og dennes tredjelandforælder, der kan danne grundlag for en afledt opholdsret i medfør af TEUF artikel 20 til tredjelandforælderen.

EU-Domstolen forholder sig ikke i dommen til, hvornår eller hvordan denne formodning kan afkræftes.

3. Vurdering af dommens betydning for behandlingen af konkrete sager om ret til ophold efter TEUF artikel 20

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets vurdering, at dommen præciserer rammerne for udlændingemyndighedernes vurdering af retten til ophold på grundlag af TEUF artikel 20.

Det følger af dommen, at der i en familiesituation, hvor et mindreårigt dansk barn bor sammen med begge sine forældre, og hvor begge forældre i det daglige er fælles om at tage sig af barnet, som udgangspunkt skal meddeles en afledt opholdsret til tredjelandforælderen i medfør af TEUF artikel 20. Dette gælder dog ikke, hvis der konkret er forhold, der taler imod, at der består et afhængighedsforhold mellem tredjelandforælderen og barnet.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets vurdering indebærer denne formodningsregel, at det i praksis er udlændingemyndighederne, der konkret skal afkræfte formodningen for, at der foreligger et afhængighedsforhold, når der er tale om en familiesituation, hvor barnet bor sammen med begge sine forældre. Foreligger der ikke oplysninger i sagen om forhold, der kan bidrage til at afkræfte formodningen, vil der fremadrettet skulle meddeles opholdstilladelse i sådanne sager, uden at udlændingelovens betingelser for ægtefællesammenføring kan kræves opfyldt.

Det er på baggrund af dommens præmis 69, hvorefter begge barnets forældre i det daglige skal være fælles om at tage sig af barnet og om at varetage den retlige, følelsesmæssige og økonomiske forsørgelse af barnet, Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets vurdering, at der i praksis vil kunne stilles krav om faktisk udøvelse af familielivet. Deri ligger efter Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets opfattelse, at der vil være en formodning for, at der foreligger et afhængighedsforhold af en karakter, som kan danne grundlag for meddelelse af en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20, når der er tale om et reelt og stabilt familieliv. Ved vurderingen heraf vil varigheden af familielivet, herunder navnlig den periode, hvor tredjelandforælderen har boet sammen med barnet og barnets anden forælder, indgå med betydelig vægt. Et helt kortvarigt samliv vil som udgangspunkt ikke være tilstrækkeligt til at skabe en formodning for, at der foreligger et afhængighedsforhold af en karakter, som kan danne grundlag for meddelelse af en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20. Det vil dog i alle tilfælde bero på en

konkret og samlet vurdering af omstændighederne i hver enkelt sag, om det er tilfældet. Det forhold, at der eksempelvis er tale om et nyfødt barn, og at familielivet med det nyfødte barn som følge heraf faktisk har været kortvarigt, eller at den ene forælder arbejder i et andet land og derfor pendler, eller at størstedelen af familielivet er udøvet i et andet land, kan ikke føre til, at opholdsret nægtes, hvis der i øvrigt er tale om et reelt og stabilt familieliv.

4. Udlændingestyrelsens praksis

Udlændingestyrelsen har om sin hidtidige praksis oplyst, at styrelsen i alle sager, hvor der er oplyst om mindreårige danske børn, foretager en vurdering i henhold til TEUF artikel 20. Såfremt der er internationale forpligtelser (herunder TEUF artikel 20), som tilsiger, at opholdstilladelse bør meddeles, stilles der ikke krav om opfyldelse af udlændingelovens betingelser for ægtefællesammenføring.

I en familiekonstruktion som i sag C-532/19, QP, hvor barnet som udgangspunkt må antages at være afhængig af begge forældre, har styrelsen imidlertid ikke anset afhængighedsforholdet til tredjelandforælderen for at være kvalificeret i et omfang, der kunne begrunde en afledt opholdsret i henhold til TEUF artikel 20. Medmindre der i sådanne sager har været oplysninger om særlige omstændigheder, er der meddelt afslag, når udlændingelovens betingelser ikke har været opfyldt.

Udlændingestyrelsens hidtidige praksis vurderes på denne baggrund ikke at være i overensstemmelse med dommen. Udlændingestyrelsen har oplyst, at styrelsens praksis vil blive ændret i overensstemmelse med ovenstående.

Der vil blive orienteret om praksisændringen på udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk.

5. Dommens betydning for allerede afgjorte sager

Efter ulovbestemte forvaltningsretlige grundsætninger har myndighederne som udgangspunkt pligt til af egen drift at genoptage allerede afgjorte sager, hvis der fremkommer væsentlige nye retlige forhold såsom en dom. Dette udgangspunkt fraviges dog i visse situationer. I vurderingen af, om en myndighed har pligt til af egen drift at genoptage tidligere afgjorte sager, indgår det bl.a., om myndighedens tidligere retsanvendelse eller praksis har været udtryk for en mere eller mindre klar ulovlighed, og om genoptagelse af egen drift vil volde større eller mindre administrative vanskeligheder.

Det er vurderingen, at udlændingemyndighedernes hidtidige praksis indebærer, at der er givet afslag på opholdstilladelse i strid med EU-retten, som fortolket i den afsagte dom.

Dommen er en afgørelse i en præjudiciel sag, og dommen har konstaterende virkning.

Ved EU-Domstolens dom af 8. marts 2011 i sag C-34/09, Zambrano, fastslog EU-Domstolen for første gang, at en tredjelandstatsborger, der forsørger sine mindreårige børn, der er unionsborgere, kan have en afledt opholdsret efter TEUF artikel

20. Dommen vedrørte unionsborgerbørn med to tredjelandsforældre, men EU-Domstolen tog alene stilling til en afledt opholdsret for den tredjelandsforælder, der forsørgede børnene.

Ministeriet for flygtninge, indvandrere og integration (det daværende Udlændinge- og Integrationsministerium) vurderede, at EU-Domstolen i Zambrano-dommen foretog en direkte fortolkning af TEUF artikel 20, hvorfor fortolkningen skulle anvendes fra ikrafttrædelsen af Maastricht-traktaten (1. november 1993), hvorved unionsborgerskabet blev indført. For så vidt angår spørgsmålet om genoptagelse af tidligere afgjorte sager vurderede ministeriet, at myndighederne ikke af egen drift var forpligtet til at undersøge, om sager afgjort før dommens afsigelse skulle genoptages. Ministeriet lagde ved vurderingen bl.a. vægt på, at det ikke var muligt ud fra generelle kriterier at udskille tidligere afgjorte sager, hvor dommen kunne have betydning, samt at den underkendte praksis ikke var udtryk for en klar og lovstridig (EU-stridig) praksis, men et resultat af en fortolkning af TEUF artikel 20 om unionsborgerskabet.

Ved EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez, præciserede EU-Domstolen rammerne for retten til ophold på baggrund af TEUF artikel 20. Med denne dom fastslog Domstolen for første gang, at retspraksis vedrørende TEUF artikel 20 også finder anvendelse i situationer, hvor unionsborgerbarnets ene forælder er unionsborger og bosat i barnets oprindelsesmedlemsstat. Blandt de nationale sager, der lå til grund for dommen, boede forældrene ikke sammen, og der var ingen sager, hvor unionsborgerbarnet levede sammen med unionsborgerforælderen.

For så vidt angår spørgsmålet om genoptagelse af tidligere afgjorte sager efter Chavez-Vilchez-dommen, vurderede Udlændinge- og Integrationsministeriet, at udlændingemyndighederne var forpligtet til af egen drift at undersøge, om der skulle ske genoptagelse i sager, der var afgjort efter afsigelsen af Zambrano-dommen den 8. marts 2011. Ministeriet lagde ved vurderingen navnlig vægt på, at det var muligt ud fra generelle kriterier og en efterfølgende manuel gennemgang at udskille sager, hvor dommen kunne have betydning. Der blev endvidere lagt vægt på, at der var tale om udlændinge, der forholdsvis kort tid siden havde søgt om opholdsret i Danmark. Udlændingestyrelsen anslog, at der skulle foretages en manuel gennemgang af ca. 130 afgjorte sager med henblik på nærmere at identificere de sager, der måtte være omfattet af muligheden for genoptagelse.

I de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP, har Domstolen udbygget sin fortolkning i forhold til anvendelsen af de kriterier, som første gang blev fastlagt i Chavez-Vilchez-dommen, jf. herved henvisningerne hertil i XU og QP-dommens præmis 65-69. I dommen fortolkes disse kriterier for første gang i forhold til en situation, som Domstolen ikke tidligere har haft anledning til at tage stilling til, nemlig den situation, hvor unionsborgerbarnet bor sammen med både unionsborgerforælderen og tredjelandsforælderen, som er fælles om at varetage den daglige omsorg for barnet. Tidspunktet for afsigelsen af Chavez-Vilchez-dommen er derfor relevant i forhold til myndighedernes vurdering af spørgsmålet om genoptagelse af

allerede afgjorte sager af egen drift, fordi det indgår i vurderingen af, om udlændingemyndighedernes tidligere praksis har været udtryk for en mere eller mindre klar retsopfattelse.

Udlændingestyrelsen har på den baggrund foretaget en opgørelse over antallet af allerede afgjorte sager, der kan være berørt af dommen, fra afsigelsen af Chavez-Vilchez-dommen den 10. maj 2017. Det er dog ikke muligt at foretage udtræk på sager, hvori der indgår danske børn. Derfor er der i de sagskategorier, hvor det er muligt, foretaget et udtræk på de sager, hvori den herboende reference er dansk statsborger. Hvis der i sådanne sager er et fællesbarn, vil barnet som udgangspunkt også være dansk statsborger.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at der i den relevante periode er truffet i alt 1.305 afgørelser om afslag på ægtefællesammenføring i sager, hvor den herboende reference er dansk statsborger. Herudover er der truffet 667 afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser og 163 afgørelser om bortfald af opholdstilladelser i sager, hvor referencen enten er dansk statsborger eller er registreret med ukendt nationalitet. De sager, hvor der efterfølgende er meddelt opholdstilladelse i Danmark, indgår ikke i disse tal.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at der i perioden er truffet afgørelse om administrativ udvisning i 8.519 sager. I disse sager er det – i modsætning til de ovenfor nævnte sagstyper – ikke muligt ved hjælp af søgekriterier at indsnævre antallet af sager til dem, hvori der er en herboende dansk reference.

5.1. Genoptagelse af egen drift

Udlændingestyrelsen vil *af egen drift* vurdere, om der er grundlag for genoptagelse i de ovenfor nævnte sager om afslag på ægtefællesammenføring, inddragelse eller nægtelse af forlængelse og bortfald, hvor referencen enten er dansk statsborger eller er registreret med ukendt nationalitet (samlet 2.135 sager), og hvor der er truffet afgørelse efter afsigelsen af Chavez-Vilchez dommen den 10. maj 2017.

Det er herved lagt vægt på, at det er Udlændingestyrelsens vurdering, at der blandt disse sager kan være et ikke ubetydeligt antal, der vil skulle genoptages på baggrund af dommen, og at det er muligt ud fra generelle kriterier og en efterfølgende manuel gennemgang at udskille sager, hvor dommen kan have betydning.

Vurderingen af behovet for genoptagelse forudsætter en manuel gennemgang af de pågældende sager med henblik på at fastslå, om der i de konkrete sager er et dansk fællesbarn. Når de sager, hvor der er et dansk fællesbarn, er identificeret, vil der skulle foretages en nærmere vurdering i hver enkelt sag, om der skal ske genoptagelse som følge af dommen.

Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerne alene orienteres, hvis deres sag konkret besluttes genoptaget. Det bemærkes desuden, at en beslutning om at genoptage en sag ikke er ensbetydende med, at der skal meddeles opholdstilladelse.

Det bemærkes endvidere, at beslutningen om genoptagelse skal træffes af den myndighed, som senest traf afgørelse i sagen. Er et afslag på opholdsret i en sag,

som er berørt af dommen, stadfæstet af Udlændingenævnet, vil beslutningen om genoptagelse derfor skulle træffes af Udlændingenævnet.

5.2. Genoptagelse på begæring

Udlændingemyndighederne vil alene *på begæring* vurdere, om der er grundlag for genoptagelse i sager, hvor der er truffet afgørelse før afsigelsen af Chavez-Vilchez-dommen den 10. maj 2017, idet XU og QP-dommen er udtryk for en videreforklaring af de kriterier for anvendelsen af TEUF artikel 20, som første gang blev fastslået med Chavez-Vilchez-dommen.

Udlændingemyndighederne vil endvidere alene *på begæring* vurdere, om der er grundlag for genoptagelse i de 8.519 afgørelser om administrativ udvisning.

Der er herved lagt vægt på, at udlændingemyndighedernes underkendte praksis ikke er udtryk for en klar og lovstridig (EU-stridig) praksis, men et resultat af en videreforklaring af anvendelsen af TEUF artikel 20. Endvidere er der lagt vægt på, at det ikke er muligt ved hjælp af søgekriterier at indsnævre antallet af sager til dem, hvori der indgår et dansk fællesbarn, en dansk ægtefælle eller samlever eller øvrige oplysninger, som ville kunne danne grundlag for en manuel gennemgang med henblik på at identificere relevante sager. Det betyder, at det vil kræve en manuel gennemgang af samtlige sager for at fastslå, om den pågældende tredjelandsstatsborger måtte have et dansk mindreårigt barn. Der er endvidere lagt vægt på, at det er Udlændingestyrelsens vurdering, at der i sager om administrativ udvisning vil være et yderst begrænset antal sager, hvor der foreligger sådanne omstændigheder, at det kan føre til en afledt opholdsret som følge af dommen.

Der vil blive orienteret om praksisændringen og om muligheden for genoptagelse på udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk.

Kaare Dybvad

/

Charlotte Barslev